

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

04 februarie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Toma Nadejda, Boico Victor, Țurcan Anatolie, Cobzac Elena,

a judecat, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, recursul ordinar declarat de către inculpat împreună cu avocatul Mîța Oleg, împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana din 16 iunie 2017 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 septembrie 2018, în cauza penală în privința lui

***Crivoi Victor xxxxx**, născut la xxxxx, originar și domiciliat xxxxx*

Termenul de examinare:

Prima instanță: 16.05.2016 – 16.06.2017

Instanța de apel: 23.08.2017 – 18.09.2018

Instanța de recurs: 15.08.2019 – 04.02.2020

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) din 16 iunie 2017, Crivoi Victor a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 145 alin. (1) Cod penal, la 13 (treisprezece) ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

A fost admisă parțial acțiunea civilă înaintată de succesorul victimei, Lupu Leonid, cu încasarea în beneficiul ultimului, din contul inculpatului suma de 200000 (două sute mii) lei, cu titlu de prejudiciu moral, în rest acțiunea fiind respinsă.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat în fapt că, Crivoi Victor, în rezultatul deplasării benevole în comun cu Lupu Elena, cu automobilul personal de model „Mercedes E220” cu n/î xxxxx, la data de 04 iunie 2012, aproximativ la ora 23:00, pe malul râului Nistru, regiunea plajei din orașul Vadul lui Vodă, sectorul Ciocana, mun. Chișinău, pe fondul unor relații ostile apărute spontan cu Lupu Elena, i-a aplicat acesteia o lovitură cu pumnul mâinii sale drepte în regiunea occipitală a capului victimei, provocându-i dureri fizice și pierderea cunoștinței pentru un interval scurt de timp și urmărind scopul omorului acesteia, cunoscând-o pe Lupu Elena un timp îndelungat și știind cu certitudine faptul, că aceasta nu poate înota, acționând intenționat,

Crivoi Victor forțat a imobilizat-o pe Lupu Elena în măsură în care nu putea să opună rezistență, a târât-o în apa râului Nistru, atrăgând-o la adâncime, după ce a scufundat-o cu tot corpul în apă, inclusiv și cu capul, ca rezultat al cărui fapt i-a închis căile respiratorii, determinând asfixierea mecanică a victimei Lupu Elena prin înec, fapt confirmat prin Raportul de expertiză medico-legală nr. 1266 din 31 august 2012.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate, Crivoi Victor a comis infracțiunea prevăzută de art. 145 alin. (1) Cod penal, conform indicilor calificativi - *omorul intenționat al unei persoane*.

3. Sentința a fost atacată cu apel de avocatul Mîță Oleg în numele inculpatului, solicitând casarea acesteia cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatul Crivoi Victor să fie achitat, din motiv că lipsește fapta infracțiunii imputate și fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

În argumentarea apelului a invocat următoarele argumente:

- de către organul de urmărire penale nu au fost administrate suficiente probe cu privire la fapta infracțiunii de omor intenționat;

- lipsesc probe, care ar demonstra, că cadavrul depistat în apele râului Nistru la data de 08 iunie 2012 ar aparține victimei Lupu Elena;

- încă la etapa desfășurării urmăririi penale au fost indicate deficiențe și omisiuni admise de organul de urmărire penale la identificarea cadavrului, însăși rudele și apropiații cet. Lupu Elena nu au putut afirma cu certitudine dacă cadavrul cu identitatea necunoscută de gen feminin, depistat în râul Nistru, este cet. Lupu Elena, iar în declarațiile acestora există și contradicții considerabile cu referire la hainele în care a fost îmbrăcată cet. Lupu Elena și la unele trăsături fizice, fapt ce rezultă și din expertiza medico-legală a cadavrului;

- există divergențe considerabile între datele cu referire la grupa sanguină indicate în datele personale ale cet. Lupu Elena Stepan și constatările consemnate în raportul de expertiză medico-legală nr. 625 din 19.06.2012;

- concluziile instanței judecătorești cu privire la identificarea cadavrului cet. Lupu Elena în baza declarațiilor succesorului părții vătămate (Lupu Leonid), a martorilor (Danchivski Valentina, Cernelev Maria, Veșchiu Cristina, Vetrilă Sorina) nu este bazată pe probe;

- nu este bazată pe probe și concluzia instanței de judecată cu privire la recunoașterea bluzei de pe cadavrul neidentificat, de către martorul Cernelev Maria, or, la materialele cauzei lipsește procesul-verbal de prezentare spre recunoaștere a acestui obiect;

- inculpatul Crivoi Victor a fost condamnat în condițiile unei învinuiri abstracte și imprecise, or, în ordonanța de punere sub învinuire și rechizitoriu nu este descris și confirmat prin probe locul, mijloacele și modul de săvârșire a infracțiunii și consecințele, caracterul vinei, motivele și semnele calificative pentru încadrarea juridică a faptei;

- faptele imputate inculpatului sunt insuficient descrise, sunt imprecise și nu sunt circumstanțiale ca mod de operare. Acțiunile care ar fi trebuit să stea la baza învinuirii, nu sunt determinate cu suficientă precizie printr-o modalitate

clară și concretă de săvârșire a faptelor infracționale și o fixare riguroasă a coordonatelor spațio-temporale;

- probatoriul acumulat în cadrul cauzei penale indică în mod direct asupra faptului, că acțiunile descrise în rechizitoriu, puse la baza sentinței de condamnare, nu se confirmă prin probele administrate în cadrul cercetării judecătorești;

- potrivit actului de sesizare a instanței judecătorești cet. Crivoi Victor a fost învinuit de faptul că i-a aplicat victimei o lovitură cu pumnul mâinii sale drepte în regiunea occipitală a capului victimei, provocându-i dureri fizice și pierderea cunoștinței pentru un interval scurt de timp. Totodată, aceste circumstanțe nu s-au confirmat în urma cercetării judecătorești, întrucât din raportul de examinare medico-legală nr. 106 din 08.06.2012, pe corpul cadavrului neidentificat depistat în apele râului Nistru la 08.06.2012, nu s-au depistat careva leziuni corporale. Aceste concluzii au fost confirmate de medicul-legist A. Ciobanu, fiind audiat în calitate de expert în cadrul ședinței de judecată;

- la cet. Crivoi Victor a fost depistată fractura osului patru metacarpian al mâinii drepte, care potrivit declarațiilor inculpatului s-a produs în urma unei traume produse la serviciu, iar potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 1624/D din 05.07.2012, o astfel de traumă putea fi provocată doar în rezultatul acțiunii traumatice a unui corp contondent dur;

- regiunea occipitală a capului, după modul de așezare, exclude aplicarea unei lovituri directe cu pumnul, care ar provoca fractura osului patru metacarpian;

- potrivit rechizitoriului, urmărind scopul omorului acesteia, cunoscând-o pe Lupu Elena un timp îndelungat și știind cu certitudine faptul, că aceasta nu poate înota, acționând intenționat, Crivoi Victor forțat a imobilizat-o pe Lupu Elena în măsura în care nu putea să opună rezistență, a târât-o în apa râului Nistru, atrăgând-o la adâncime, însă nici această parte a actului de învinuire nu s-a confirmat, or, la materialele cauzei lipsește procesul-verbal de cercetare la fața locului, de unde ar rezulta stabilirea urmelor de imobilizare a victimei, de târâre a acesteia de la mal în apele râului Nistru;

- nu suportă criticii nici constatarea instanței de judecată, precum că inculpatul Crivoi Victor în mod tacit, prin acțiunile sale concludente ar fi recunoscut vinovăția sa, or recunoașterea vinovăției nu se poate produce în mod tacit sau prin careva acțiuni concludente.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 septembrie 2018, a fost respins ca nefondat apelul cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1. În motivarea deciziei adoptate instanța de apel a menționat, că prima instanță corect a constatat starea de fapt și de drept a acțiunilor săvârșite de către inculpatul Crivoi Victor, corect fiind apreciate probele în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, aplicând în privința acestuia o pedeapsă echitabilă.

Instanța de apel a reținut că, vinovăția inculpatului se confirmă prin următoarele probe: declarațiile succesului victimei, Lupu Leonid; declarațiile martorilor Danchivschi Valentina, Ursoi Daniela, Vișchiu Cristina, Revenco Elena, Cernelev Maria, Zderca Larisa, Vetrilă Sorina, Mocanu Iurie, Alpotov Alexei, Alpotova Anna, Reabcov Evgheni, Ceban Anatolie, Vicol Aurel; declarațiile experților Roșior Gheorghe, Hăbășescu Alexandru, Pădure Adelina.

Totodată, instanța de apel a reținut că, vina inculpatului se mai confirmă prin următoarele probe scrise, cercetate în ședința de judecată a primei instanțe, verificate prin citirea lor în ședința de judecată a instanței de apel după cum urmează: procesul-verbal din 08.06.2012 de cercetare la fața locului (f.d.31-32, vol.I); scrisorile inculpatului către victimă, recunoscute drept corpuri delictive prin ordonanța procurorului din 03.09.2012 (f.d. 39, vol.I); informația serviciului poliție „902” cu nr. 1519 a Comisariatului de poliție Criuleni din 08.06.2012 (f.d.44, vol.I); procesul-verbal din 08.06.2012 de cercetare la fața locului (f.d. 45 -51, vol.I); raportul de examinare medico-legală a cadavrului (f.d. 60-63, vol.I); descifrarea apelurilor telefonice de pe telefonului mobil al victimei Lupu Elena (ieșire-primire) pentru perioada 11.06.2011 - 04.06.2012, ora 20:45, prin care se confirmă că ultimele trei convorbiri a avut cu nr. de telefon mobil ce aparține inculpatului (f.d.75 - 77, vol.I); descifrarea apelurilor telefonice de pe telefonul mobil al inculpatului Crivoi Victor, pentru perioada 25.05.2012 - 04.06.2012, ora 20:45, prin care se confirmă că ultimele trei convorbiri le-a avut cu nr. de telefon mobil ce aparține victimei (f.d.81, vol.I); procesul-verbal de examinare a documentelor din 14.08.2012 (descifrărilor convorbirilor telefonice ridicate de la operatorii rețelelor telecomunicații), prin care se confirmă că convorbirile inculpatului cu victima au avut loc în ultimul an, precum și că ultimele trei convorbiri la data de 04.06.2012, victima a avut anume cu inculpatul Crivoi Victor, ultima convorbire telefonică având loc la ora 20:45 (f.d. 154-156, vol.I); ordonanța și procesul-verbal din 27.06.2012 de ridicare de la magazinul „Unimarket” (mun. Chișinău, str. Albișoara, 80/5-a) a imaginilor video de pe camerele de luat vederi instalate în exteriorul magazinului pentru perioada 04.06.2012 ora 23:00-05.06.2012, ora 07.00 (f.d. 221, 222, vol.I); procesul-verbal din 21.06.2012 de percheziție efectuată la domiciliul inculpatului (f.d.233, vol.I); procesul-verbal din 21.06.2012 de percheziție efectuată în automobilul personal al inculpatului (f.d. 236, vol.I); raportul de expertiză din 30.08.2012 cu nr. 451 prin care s-a constatat că, cheia cu inscripția „fort” depistată și ridicată la data de 21.06.2012 din autoturismul inculpatului, este cheia de la mecanismul de lăcată instalat în ușa de intrare în apartamentul care a fost domiciliul victimei Elena Lupu (f.d.9-12, vol.II); ordonanța și procesul-verbal din 19.06.2012 de ridicare documentației medicale și clișeele radiologice ale mâinii drepte inculpatului Crivoi Victor din 05.06.2012 (f.d. 15-27, vol.II); raportul de expertiză medico-legală nr. 1624/D din 05.07.2012 (f.d.31, vol.II); procesul-verbal din 28.06.2012 de exhumare a cadavrului femeii neidentificate (f.d.46, vol.II); raportul de expertiză medico-legală nr. 1266 din 31.08.2012 (f.d.52-53, vol.II); imagini video de convorbire a lui Crivoi Victor cu colaboratorii SPC al CGP mun. Chișinău în incinta CPS Rîșcani mun. Chișinău (f.d.

121, vol.II, 1 DVD-R „extreme” anexat la Vol.III); imagini video pentru perioada 04.06.2012, ora 23:00 - 05.06.2012, ora 07:00, ridicate de la camerele de luat vederi instalate la exteriorul magazinului aflat în preajma blocului de locuit în care domiciliază inculpatul (flash-stich USB „Carlsberg Group” anexat la vol.III).

4.2. Instanța de apel a apreciat critic argumentele invocate de către avocatul Mîța Oleg în numele inculpatului Crivoi Victor, precum că prima instanță nu a analizat just și complet toate circumstanțe cauzei, punând la baza învinuirii și calificării acțiunilor inculpatului declarații ce nu indică direct la comiterea de către acesta a infracțiunii imputate, or, atât în prima instanță cât și în cea de apel, s-a constatat cu certitudine vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (1) Cod penal, această concluzie derivând din probele acumulate, și anume din afirmațiile însăși a inculpatului Crivoi Victor, care fiind reținut de poliție la data de 04.07.2012 în calitate de persoana bănuită în omorul Elenei Lupu se interesează dacă este real de a primi pedeapsa în forma de închisoare cu suspendare condiționată a executării în cazul în care recunoaște vinovăția, prin concluziile expertului medico-legist, declarațiile oferite de succesorul victimei, de martori, care sunt pertinente, concludente, utile și coroborează între ele.

Instanța de apel a respins ca neîntemeiate argumentele avocatului Mîța Oleg cu referire la achitarea inculpatului Crivoi Victor din motivul lipsei faptei infracțiunii și lipsa elementelor componente de infracțiune prevăzute de art. 145 alin. (1) Cod penal, deoarece probele acumulate dovedesc faptul că inculpatul a comis omorul lui Lupu Elena.

Potrivit instanței de apel, prima instanță just a făcut aprecierea că, corpul neînsuflețit al victimei a fost depistat în apa r. Nistru, în care s-ar fi aflat circa 3 zile, fiind astfel umflat după structura morfologică și supus deformării de pe seama influenței faunei acvatice, precum au menționat martorii și este vizibil pe imaginile Tabloului fotografic anexat la Procesul-verbal de cercetare la fața locului. De aceea, în condițiile reflectate, existând și urme de noroi pe cadavru, este admisibilă ipoteza, că persoanele care cunoșteau victima într-o imagine normală, să nu o recunoască în proporție de 100% din start.

Astfel, instanța de apel a reținut că prima instanță just a constatat, că 3 persoane au recunoscut după mai multe particularități morfologice în cadavrul depistat identitatea lui Lupu Elena: forma corpului, picioarelor, mâinilor, feței, capului, degetele specifice la picioare. Având în vedere, că ambii frați ai victimei Lupu Elena (xxxxx) au menționat asupra particularității distincte ale celui de-al doilea deget la picior și au identificat elementul la cadavru, instanța a admis comiterea unei erori la expunere, chiar având la bază o reprezentare imagistică-memoratorie confuză asupra părții (stânga/dreapta) a localizării degetului specific.

Totodată, instanța de apel a reținut că martorul Cernelev Maria a recunoscut bluza de pe cadavrul depistat, ca având aceleași particularități cu bluza prezentată de către Lupu Elena, fiind îmbrăcată în seara datei de 04 iunie 2012, când a fost văzută ultima dată în viață.

Circumstanța relatată de martorii Veșchiu Cristina și Vetrilă Sorina, privitor la faptul, că în ziua de 04 iunie 2012, Lupu Elena era îmbrăcată în partea superioară a corpului cu bluză de culoare neagră nu contravine situației de fapt stabilite prin procesul-verbal de cercetare la fața locului din 08.06.2012, prin care cadavrul depistat în r. Nistru era îmbrăcat în bluză de nuanță roșie, or martorul Cernelev Maria, a declarat că în seara zilei de 04.06.2012 a văzut victima îmbrăcată anume în bluza aceasta, comunicându-i că se duce să se întâlnească cu cineva.

Astfel, Lupu Elena a fost îmbrăcată în bluza de culoare neagră în prima parte a zilei, timp cât a mers la serviciu în instituția de învățământ unde activa, fiind văzută până aproximativ la ora 14.00. Iar, precum rezultă din materialele cauzei, inclusiv declarațiile inculpatului Crivoi Victor, întâlnirea acestuia cu Lupu Elena s-a produs în seara zilei de 04 iunie 2012. Fiind admisibilă ipoteza, că în intervalul de timp de câteva ore după revenirea de la serviciu la domiciliu și până la ieșirea la întâlnire cu inculpatul, Lupu Elena și-a schimbat hainele.

Totodată, instanța de apel a considerat că lipsesc careva contradicții pe marginea corespunderii culorii părului la cadavrul depistat cu cel specific Elenei Lupu, or lungimea părului este o particularitate pasibilă modificării zilnice. Astfel, reieșind în acest sens, din cele expuse de către Lupu Leonid, prima instanță just a concluzionat absolut normală circumstanța necorespunderii lungimii părului la cadavrul depistat cu lungimea vizuală a părului pe o fotografie a Elenei Lupu.

Astfel, instanța de apel a considerat că au fost întreprinse măsurile primare și cu grad admisibil de suficiență pentru identificarea și constatarea faptului, că cadavrul depistat la 08 iunie 2012 pe malul r. Nistru, în preajma s. Dubăsarii Vechi aparține Elenei Lupu.

La fel, instanța de apel a respins argumentele apărării privind necorespunderea factorului rezus al grupei sangvine la cadavrul depistat cu cel înregistrat pe numele Elenei Lupu în baza de date. Potrivit Raportului de expertiză medico-legală nr. 625 din 28 iunie 2012 (expert judiciar biolog medico-legal Pădure Adelina), la examinarea probei model de sânge prezentate s-a stabilit prezența antigenilor „A” și „H” ce presupune că grupa sangvină a sângelui prezentat este A-beta/A (II)/H-asociat (f.d.59-61, vol.II).

Deci, în rezultatul analizei probei de sânge recoltate de la cadavrul femeii depistate la 08.06.2012 în preajma s. Dubăsarii Vechi, r. Criuleni, nu a condus la stabilirea prin Raportul de expertiză medico-legală nr. 625 din 28.06.2012 a factorului rezus al sângelui.

Totodată din declarațiile expertului Pădure Adelina din ședința de judecată a primei instanțe, rezultă că pe motivul, că sângele se afla în stare de putrefacție, nu s-a putut stabili grupa sangvină în sistemul ABO în sângele lichid, la fel ca și factorul rezus care nu a putut fi stabilit. Mai mult, că în starea uscată factorul rezus este imposibil de stabilit. Pe cale de consecință nu a fost combătut faptul, că cadavrul depistat în r. Nistru nu ar aparține Elenei Lupu, care potrivit extrasului din Registrul de stat al populației avea grupa sanguină A (II) Rh+ (f.d.26, vol.I).

Instanța de apel a ținut să mai remarce că, la faza urmăririi penale inculpatul Crivoi Victor, fiind asistat de către avocați aleși, nu a contestat acțiunile organului de urmărire penală în ordinea art. 313 Cod de procedură penală, în sensul insuficienței acțiunilor privind stabilirea apartenenței cadavrului depistat în r. Nistru la persoana dispărută Elena Lupu. Obiecția dată a fost invocată doar după circa 5 ani după înmormântarea cadavrului și efectuarea acțiunilor procesuale primare.

Totodată, pe parcursul procesului penal, Crivoi Victor a schimbat de mai multe ori declarațiile, invocând la etapele inițiale despre faptul, că nu ținea contact cu Lupu Elena și nu a comunicat cu aceasta de mai mult timp până la data dispariției sale, ca într-un final în cadrul rejudecării cauzei, să recunoască comunicarea, inclusiv în data de 04 iunie 2012, acest lucru fiind rezultatul probelor acumulate de partea acuzării, or potrivit descifrărilor convorbirilor telefonice administrate în ședința de judecată, pe numărul de telefon mobil ce aparținea Elenei Lupu la data de 04 iunie 2012 au fost efectuate doar 3 apeluri (toate de intrare) de la același număr de telefon la ora 15.21 din celula telefonică „Plovdiv”, la orele: 19:38 și 20:45 din zona celulei telefonice „Matei Basarab” (f.d.77, vol.I).

Totodată, instanța de apel a reținut că la ora 22:05 a aceleiași date de 04.06.2012, a fost efectuat apel telefonic pe numărul xxxxx, ce aparține fiicei lui Crivoi Victor, iar la ora 22:37 expediat un SMS către un alt număr de telefon, apelul fiind efectuat din celula telefonică „Durlești BB”, adică din zona de acțiune a Vilei din ÎP „Victoria” din Dumbrava. Aceste circumstanțe conduc la concluzia, că anume Crivoi Victor a fost posesorul telefonului cu nr. xxxxx, de la care au fost efectuate unicele 3 apeluri către numărul de telefon aflat în posesia Elenei Lupu la data de 04 iunie 2012.

Subsecvent celor relatate, instanța de apel a menționat că, datele menționate confirmă cert despre petrecerea comunicării inculpatului Crivoi Victor cu Elena Lupu anterior, cât și nemijlocit în data de 04 iunie 2012, iar inculpatul a schimbat declarațiile și a recunoscut petrecerea timpului cu Lupu Elena în seara datei de 04 iunie 2012, deși inițial față de succesorul victimei Lupu Leonid și organele de drept, inculpatul a negat orice comunicare.

Din declarațiile inculpatului, a succesurului victimei, a martorilor, cât și conținutul corespondenței poștale ridicate de la domiciliul victimei, instanța de apel a reținut că Lupu Elena și Crivoi Victor se cunoșteau și se aflau în relații foarte apropiate (cu caracter amoros) o perioadă îndelungată de timp, circa 20 de ani. Deși, din cele relatate de martori, Lupu Elena nu comunica persoanelor terțe specificul relațiilor sale și identitatea inculpatului, totuși păstra la domiciliu poze cu imaginea inculpatului și menționa în discuții despre inculpat „al meu”.

Circumstanța identificării în automobilul personal al inculpatului a cheii, potrivit procesului-verbal din 21.06.2012, recunoscute prin Raportul de expertiză din 30.08.2012, ca fiind cheia de la apartamentul Elenei Lupu, denotă că inculpatul dispunea de posibilitatea de a avea acces în locuința victimei.

Totodată, instanța de apel a reținut că în contextul relațiilor complexe dintre Crivoi Victor și Lupu Elena, prima instanță just a concluzionat ca fiind

stranie versiunea expusă de inculpat referindu-se la conduita acestuia, or după petrecerea a mai multor ore împreună cu Lupu Elena, în mai multe localuri în seara de 04 iunie 2012, la o oră suficient de târzie, aproximativ 23:00, noaptea, deplasându-se cu automobilul la o distanță de circa 30 km de mun. Chișinău, într-un loc nepopulat, pe malul unui râu, în decursul a unui timp relativ scurt, inculpatul a scăpat-o din vedere pe unica persoană cu care se afla - Lupu Elena, a căutat-o doar circa 5-10 minute prin preajmă, invocând, că era gălăgie de la o companie de persoane situată la circa 200 metri distanță, dar și de la muzica din casetofonul propriului automobil (pe care putea să-l deconecteze), iar după insucces, ar fi urcat în automobil și a plecat liniștit acasă, considerând, că Lupu Elena în circumstanțele descrise nu ar fi întâmpinat dificultăți de a se reîntoarce acasă.

Contribuția directă a inculpatului la săvârșirea omorului Elenei Lupu rezultă și din conduita manifestată de către inculpat atât în seara de 04 iunie 2012, cât și în perioada următoare. Astfel, deși la miezul nopții în împrejurări nesigure pentru viața unei femei, aceasta în mod subit dispare pe o porțiune relativ redusă de timp, la o distanță semnificativă de localitate (precum a invocat în versiune), Crivoi Victor nu a întreprins suficiente măsuri pentru identificarea acesteia, nu a anunțat careva persoane, a plecat imediat de la fața locului.

În continuarea celor petrecute, Crivoi Victor a părăsit domiciliul, locul de muncă, a deconectat numerele de telefoane și efectua comunicarea doar prin taxofon (precum personal a comunicat), s-a stabilit temporar cu locul de trai la o vilă a unei persoane apropiate, a negat la telefon succesoriului victimei orice contact cu victima și s-a ascuns de organele de urmărire penală, sub pretextul de a oferi posibilitatea de a stabili adevărul, până la data de 04 iulie 2012, când a fost reținut de organele de poliție.

Însăși mențiunea că inculpatul dorea ca poliția să se clarifice asupra celor întâmplate, din care motiv și-a schimbat brusc localizarea și modul de viață, demonstrează indirect implicarea sa la comiterea infracțiunii.

Astfel, instanța de apel a apreciat ca fiind justă concluzia primei instanțe că, conduita inculpatului Crivoi Victor denotă implicit anume vinovăția lui în comiterea omorului Elenei Lupu și încercarea necondiționată de a evita în orice mod răspunderea penală.

În susținerea faptului comiterii de către Crivoi Victor a infracțiunii și în particular producerea acțiunii adiacente de aplicare a loviturii față de victimă, care a condus la destabilizarea și pierderea cunoștinței, instanța de apel a reținut elementele de fapt desprinse în Raportul de expertiză medico-legală nr. 1624/D din 05 iulie 2012, potrivit căruia la Crivoi Victor s-a depistat fractura osului patru metacarpian a mâinii drepte cu edem al țesuturilor moi la acest nivel (f.d.31, vol.II).

Producerea traumei la mâina inculpatului anume în condițiile producerii omorului și nu în circumstanțele invocate în versiunea inculpatului (prin cădere la încercarea de deplasare a obiectului metalic), a fost confirmată în ședința de judecată a primei instanțe de către medicul-expert Vicol Aurel.

Suportarea fracturii la mîna dreaptă de către Crivoi Victor la data de 04 iunie 2012 a fost confirmată și de către martorul Reabcov Evghenii, medic la care s-a adresat la data de 05 iunie 2012 inculpatul cu acuzarea durerilor, care a efectuat acțiunile de tratare.

Instanța de apel a reținut că, prin ordonanța și procesul-verbal din 19 iunie 2012 de ridicare a documentației medicale și clișeele radiologice ale mîinii drepte inculpatului Crivoi Victor, se confirmă că la data de 05 iunie 2012 ora 11:45, inculpatul s-a adresat la Secția ambulatorie de ortopedie și traumatologie a instituției de medicină urgentă mun. Chișinău, fiind îndreptat la medicul E. Reabcov (f.d. 15-27, vol.II). Acest act combate declarațiile martorilor Alpatov Alexei și Alpatova Arina, potrivit cărora Crivoi Victor s-a prezentat la locul de depozitare a metalului (str. Calea Orheiului, 13) la data de 05 iunie 2012 între orele 09.00-11.00 (Alpatov Alexei), după ora 10.00 (Alpatova Arina) cu mîna fixată în gips.

Acest fapt efectiv era imposibil, în condițiile în care doar la ora 11:45 Crivoi Victor abia s-a adresat la Secție ambulatorie de ortopedie și traumatologie a Instituției medicale Medicină de urgență, fiind la acel moment numai îndreptat la medicul Reabcov E. Evident, că procedura de consultare, aplicare a gipsului pe mîină a mai luat ceva din timp, precum și durata de timp a deplasării de la instituția medicală până la casa martorilor Alpatov Arina și Alexei.

Astfel, versiunea apărării privind cauzarea vătămării mîinii drepte a inculpatului la 04 iunie 2012 în legătură cu căderea jos la mutarea unui obiect metalic, nu este fundamentată pe un suport probatoriu.

Totodată, instanța de apel a respins argumentele apărării cu referire la faptul că inculpatul nu putea să aplice victimei lovitură direct cu pumnul în regiunea occipitală, dar numai lateral, or victimei putea să-i fie aplicată direct lovitura, ultima fiind cu capul întors într-o parte sau alta, astfel încât lovitura aplicată să fie directă în regiunea occipitală a capului.

Cât privește argumentul apărării cu referire la faptul că în regiunea occipitală a capului nu sunt părți dure astfel ca inculpatul să fi primit în rezultatul aplicării loviturii a fracturii osului patru metacarpian, instanța de apel l-a considerat irelevant, or aplicarea loviturii cu pumnul în regiunea occipitală a capului victimei putea parțial să revină zonei occipitale, iar parțial altei zone acoperite numai cu oasele craniului, astfel încât zonei occipitale revenindu-i o parte din suprafața pumnului, iar celeilalte zone revenindu-i respectiv altă parte a pumnului din care făcea parte osul 4 metacarpian, care a fost fracturat în rezultatul aplicării loviturii, mai mult ca atât zona occipitală în raport cu pumnul mîinii este mult mai mică, astfel încât prin aplicarea loviturii cu pumnul în această zonă, suprafața pumnului să nu nimerească în altă zonă a craniului, care se află în nemijlocita apropiere a celei occipitale.

În opinia instanței de apel, argumentele apărării cu referire la diferența înălțimii cadavrului depistat în râul Nistru care este de 161 cm, cu cel al părții vătămăte conform fișei personale de 150 cm, la fel nu sunt întemeiate, or conform fișei personale înălțimea victimei este de 165 cm, dar nu 150 cm cum afirmă apărarea, (f.d. 26, vol.I), iar faptul diferenței de înălțime cu ale cadavrului,

care a fost stabilit de 161 cm (deci 4 cm.), nu este unul semnificativ astfel încât să influențeze concluzia că cadavrul este o altă persoană decât partea vătămată Lupu Elena, or ținând cont de faptul când au fost introduse datele oficiale în fișa personală a victimei, în raport cu vârsta acesteia, cât și timpul care a trecut de la introducerea datelor respective în baza de date, nu în ultimul rând influența altor factori de viață sau circumstanțe de existență a victimei, precum și erorile admisibile atât la etapa introducerii în baza de date a informațiilor despre înălțimea persoanei, care se fac la declarația persoane, cât și cele de măsurare a cadavrului, nu reprezintă un argument relevant întru combaterea versiunii că cadavrul aparține anume victimei.

Totodată, instanța de apel a ținut să mai remarce că prima instanță just a respins circumstanțele invocate de inculpat și apărătorul său privind consumul alcoolului de către victimă la data de 04 iunie 2012, or aceasta a fost infirmată prin Raportul de expertiză medico-legală nr. 1266 din 31.08.2012, anume că în cadavru nu a fost depistat alcool etilic.

Instanța de apel a reținut că, prin încheierea Judecătoriai Rîșcani, mun. Chișinău din 05 iulie 2012, a fost autorizată efectuarea înregistrării audio și video a imaginilor și convorbirilor lui Crivoi Victor cu colaboratorii SPC al CPs Rîșcani CGP mun. Chișinău și SPC al CGP mun. Chișinău pe perioada de la 05.07.2012 până la 25.07.2012 în incinta comisariatului de poliție sect. Rîșcani al mun. Chișinău (f.d. 121, vol.II). Iar, în rezultatul vizualizării în ședința de judecată a imaginilor video pe suportul de DVD-R 8,5 GB model „extreme x8speed” cu inscripția „Video Ascuns, 10.07.2012”, s-a stabilit că la data de 10.07.2012, inculpatul Crivoi Victor, fiind reținut de poliție la data de 04.07.2012 în calitate de persoana bănuită în omorul Elenei Lupu se interesează dacă este posibil de a-i fi stabilită pentru infracțiune pedeapsa sub formă de închisoare cu suspendare condiționată a executării pedepsei în cazul în care va recunoaște vinovăția în omorul Elenei Lupu (f.d. 121, vol.II, 1 DVD-R „extreme” anexat la Vol.III).

Cât privește obiecția apărării cu referire la nulitatea probei menționate prin prisma art. art. 94, 251 Cod de procedură penală, instanța de apel a considerat-o neîntemeiată, or, potrivit art. 132/10 Cod de procedură penală, înregistrările de imagini se efectuează în condițiile și în modalitățile de interceptare și înregistrare a comunicărilor prevăzute la art. 132/8 și 132/9, care se aplică în mod corespunzător, la caz acestea fiind aplicabile.

Totodată, prima instanță just a reținut, că potrivit declarațiilor inculpatului din ședința de judecată, Crivoi Victor a văzut camera video și a fost în cunoștință de cauză despre faptul efectuării înregistrării comunicării, fiind apreciate ca declarative obiecțiile apărării privitor la faptul, că nu a fost autorizată transcrierea/copierea pe CD a actelor înregistrării, ci doar a fost autorizată efectuarea înregistrării. Or, legea procesuală nu prevede autorizarea acestui tip de acțiune tehnică. Este un fapt unanim cunoscut, ce nu urmează a fi demonstrat, că înregistrarea video este efectuată cu ajutorul unui dispozitiv tehnic - cameră de luat vederi, iar pentru vizualizarea înregistrării aceasta se extrage cu titlu de copiere/păstrare și/sau transcriere fără păstrare în camera

de luat vederi a articolului cu înregistrarea, care se plasează pe un suport portabil/staționar - la caz un CD. Esențial este conținutul înregistrării ca act imaterial și nu suportul pe care se află. Referitor la sigilarea suportului cu înregistrarea video extrasă, au fost respectate rigorile prevăzute de art. 132/9 Cod de procedură penală.

În concluzie instanța de apel a considerat, că la caz au fost întrunite toate elementele componenței de infracțiune prevăzută la art. 145 alin. (1) Cod penal. Latura obiectivă a infracțiunii comise a manifestat următoarea structură: - fapta prejudiciabilă, ce a constat în acțiunea adiacentă cu caracter fizico-mecanic, exercitată cu precădere cu membrul superior al inculpatului, materializată prin aplicarea cu mâna dreaptă a unei lovituri cu pumnul în regiunea occipitală a capului părții vătămate, cauzarea durerii fizice și în consecință dezechilibrare și pierderea cunoștinței și acțiunea principală de scufundare mecanică și forțată în apa râului Nistru, la un loc adânc, a victimei lipsită de capacitatea de a înota, urmată de inacțiunea manifestată prin lăsarea corpului victimei de a fi supus scufundării și implicit înecului în apa râului; - urmarea prejudiciabilă - producerea morții cerebrale a victimei Lupu Elena, determinată de asfixierea mecanică prin înece; - legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile, or anume datorită faptei complexe, comise de către inculpat a survenit decesul victimei; - circumstanțele de timp, loc și mod: data de 04 iunie 2012, aproximativ ora 23:00, perioada de noapte, în locație publică - porțiunea râului Nistru din preajma plajei publice din or. Vadului lui Vodă, mun. Chișinău, care în momentul comiterii faptei era cu densitate redusă a prezenței altor persoane.

Modalitatea comiterii infracțiunii - asfixiere mecanică prin înece. Infracțiunea comisă manifestă componentă materială, în condițiile în care s-a consumat în momentul survenirii morții cerebrale a victimei Lupu Elena.

Latura subiectivă, manifestată prin prezența vinovăției inculpatului, materializată sub formă de intenție directă. Or, inculpatul în momentul comiterii infracțiunii a conștientizat caracterul prejudiciabil al faptelor sale, a prevăzut posibilitatea survenirii urmărilor prejudiciabile sub formă de deces și a dorit în mod conștient survenirea acestor urmări.

Fapta prejudiciabilă, urmată de consecințele prejudiciabile a fost generată de motive cu caracter interpersonal, bazate pe afecțiunea victimei față de inculpat și tendința ultimului de a înceta raporturile reciproce.

În altă ordine de idei, la individualizarea judiciară a pedepsei, instanța de apel a conchis că prima instanță corect a ținut cont de criteriile enumerate de art. art. 7, 75, 76-78 Cod penal.

5. Avocatul Mîța Oleg în numele inculpatului Crivoi Victor și inculpatul au contestat decizia instanței de apel cu recurs ordinar, solicitând casarea acesteia cu emiterea unei noi decizii de achitare.

În motivarea recursului, invocând temeiurile de drept prevăzute de pct. 1), 6) și 8) alin. (1) art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, au indicat următoarele argumente:

- de către organul de urmărire penală, inițial, iar ulterior în instanța de judecată, nu au fost administrate suficiente probe cu privire la însăși fapta infracțiunii de omor intenționat;
- procedura de recunoaștere a cadavrului nu a fost respectată, or, careva acțiuni procesuale privind prezentarea spre recunoaștere a cadavrului pe acest caz nu au fost efectuate;
- organul de urmărire penală s-a limitat doar la prezentarea unor fotografii de pe calculator, care nu se conțin la materialele cauzei penale;
- declarațiile martorilor și a succesorului părții vătămate referitoare la identificarea cadavrului sunt confuze și se contrazic reciproc;
- declarațiile succesorului părții vătămate Lupu Leonid nu corespund adevărului și dânsul nu a participat la examinarea acestui cadavru;
- toți martori, fiind audiați imediat după dispariția cet. Lupu Elena, nu au putut confirma că cadavrul persoanei de pe imaginile foto, care le-a fost prezentate de către colaboratorii de poliție ar aparține cet. Lupu Elena;
- la efectuarea expertizei medico-legale a cadavrului cu identitatea necunoscută de gen feminin, depistat în râul Nistru, (Raportul de examinare medico-legală nr. 106 din 08.06.2012, Raportul de expertiză medico-legală nr.1266 din 31.08.2012), precum și la efectuarea cercetării la fața locului, de către experți nu a fost stabilită existența la cadavru a cărorva deformații morfologice ale membrelor, inclusive a degetelor de la mâini sau picioare;
- încă la etapa desfășurării urmăririi penale pe caz, de către dl. Ruslan Popov, Procuror, Șef al Direcției Control al urmăririi penale și asistență metodică în cadrul Procuraturii Generale, au fost indicate deficiențe și omisiuni admise de organul de urmărire penală la identificarea cadavrului, fiind formulate și indicații exacte, care urmau a fi întreprinse în vederea identificării cadavrului unei persoane necunoscute, depistat în apele râului Nistru și stabilirii dacă acest cadavru îi aparține persoanei dispărute și anume cet. Lupu Elena;
- există divergențe considerabile între date cu referire la grupa sanguină indicate în datele personale ale cet. Lupu Elena și constatările expertului Pădure Adelina, consemnate în raportul de expertiză medico-legală nr. 625 din 19.06.2012;
- nu este bazată pe probe și concluzia instanței de judecată cu privire la recunoașterea bluzei de pe cadavrul neidentificat, de către martorul Cernelev Maria, or, la materialele cauzei lipsește procesul-verbal de prezentare spre recunoaștere a acestui obiect;
- de către organul de urmărire penală nu doar că nu au fost obținute probe, ce ar demonstra vinovăția lui Crivoi Victor în comiterea faptei ce i se incriminează, ci invers, cumulul probelor din materialele cauzei demonstrează cu certitudine, că fapta incriminată lui Crivoi Victor nu întrunește elementele componenței infracțiunii;
- inculpatul Crivoi Victor a fost condamnat în condițiile unei învinuiri abstracte și imprecise, ordonanța de punere sub învinuire și rechizitoriul poartă un caracter general, nefiind descris și confirmat prin probe locale, mijloacele și

modul de săvârșire a infracțiunii și consecințele ei, caracterul vinei, motivele și semnele calificative pentru încadrarea juridică a faptei;

- cauzarea leziunilor corporale stabilite la inculpatul Crivoi Victor și anume fractura osului 4 metacarpian a mâinii drepte nu putea fi provocată în circumstanțele de fapt descrise în ordonanța de recunoaștere în calitate de învinuit, rechizitoriu și sentință;

- potrivit rechizitoriului, urmărind scopul omorului acesteia, cunoscând-o pe Lupu Elena un timp îndelungat și știind cu certitudine faptul, că aceasta nu poate înota, acționând intenționat, Crivoi Victor forțat a imobilizat-o pe Lupu Elena în măsura în care nu putea să opună rezistență, a târât-o în apa râului Nistru, atrăgând-o la adâncime, însă nici această parte a actului de învinuire nu s-a confirmat, or, la materialele cauzei lipsește procesul-verbal de cercetare la fața locului, de unde ar rezulta stabilirea urmelor de imobilizare a victimei, de târâre a acesteia de la mal în apele râului Nistru;

- nici raportul de expertiză din 08.06.2012 nu conține careva date cu privire la perioada de timp, care s-a scurs din momentul decesului până la momentul examinării acestui cadavru;

- instanța de judecată greșit a constatat precum ca inculpatul Crivoi Victor în mod tacit, prin acțiunile sale concludente ar fi recunoscut vinovăția sa, or, recunoașterea vinovăției nu se poate produce în mod tacit sau prin careva acțiuni concludente;

- a fost încălcată procedura interceptărilor convorbirilor telefonice dintre inculpat și colaboratorii poliției;

- lăsând arbitrar și ilegal argumentele părții apărării, care dezvinovătesc inculpatul, fără o examinare și apreciere cuvenită, obiectivă, completă și imparțială, instanța a limitat accesul inculpatului la un „tribunal”, a limitat dreptul lui la apărare efectivă, a încălcat principiul legalității și, prin urmare, prin acțiunile sale a încălcat dreptul inculpatului la un proces echitabil, garantate de art. 19 alin. (1) Cod de procedură penală și art. 6 § 1, art. 6 § 3 lit. c) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și art. 16, 22, 251 alin. (2) și (3), 280, 281, 282, 283 Cod de procedură penală.

6. Succesorul părții vătămate Lupu Leonid a depus referință la recursul apărării, menționând că recursul este nemotivat și nu se încadrează în prevederile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, din care motiv solicită declararea inadmisibilității acestuia.

Procurorul de asemenea a depus referință la recursul apărării, pledând pentru inadmisibilitatea acestuia, din motiv că nu îndeplinește cerințele de formă și de conținut, deoarece criticile formulate de recurenți nu se încadrează în prevederile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală.

7. Judecând recursul ordinar pe baza materialelor din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal lărgit consideră că acesta urmează a fi respins, ca inadmisibil, din considerentele ce urmează a fi expuse în continuare.

În conformitate cu art. 424 Cod de procedură penală, instanța de recurs judecă recursul numai cu privire la persoana la care se referă declarația de recurs și numai în raport cu calitatea pe care aceasta o are în proces.

Instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța respinge recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, adoptând soluția respectivă în cazul în care se constată că recursul nu a fost declarat cu respectarea condițiilor legale (este tardiv sau inadmisibil) ori nu este întemeiat legal (este nefondat).

Recursul este nefondat atunci când hotărârea atacată este legală, întemeiată și motivată.

Reieșind din conținutul cererii de recurs declarate, Colegiul penal atestă, că recurenții invocă în calitate de temeiuri pentru casarea deciziei instanței de apel art. 427 alin. (1) pct. 1), 6), 8) Cod de procedură penală, care stabilesc, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile, când: 1) *nu au fost respectate dispozițiile privind competența după calitatea persoanei*; 6) *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței*; precum și când 8) *nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde*.

Analizând decizia instanței de apel prin prisma erorii de drept prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal constată, că asemenea eroare nu se confirmă la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul, că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. art. 414 alin. (1), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul apărării, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

Totodată, Colegiul penal constată și faptul, că recurenții deși au invocat că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor argumentelor apelului apărării, totuși în conținutul cererii de recurs aceștia nu au specificat la care anume din motivele apelului nu a primit răspuns din partea instanței de apel.

Potrivit prevederilor art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Totodată, conform prevederilor art. 417 alin. (8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Cu referire la aceste aspecte, Colegiul penal menționează că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat în speță.

De asemenea, reieșind din esența criticilor invocate în recurs, Colegiul penal reține că acestea se referă în mare parte doar la chestiunea de apreciere a probelor.

Mai mult, din analiza textuală a recursului declarat, se constată că autorii acestuia fac o proprie evaluare a materialului probator, prezentând versiunea potrivit căreia probele administrate de către instanțele de fond nu confirmă vinovăția inculpatului Crivoi Victor în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (1) Cod penal.

Sub acest aspect, însă, se impune precizarea că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile în proces, se concentrează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități.

Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, precum și pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv.

Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după pertinența, concludența, veridicitatea și utilitatea acestora și toate probele în ansamblul lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării acestora.

Însă, cu referire la faptul dacă chestiunea de apreciere a probelor poate fi invocată la această etapă a procedurilor, instanța de recurs reiterează, că motivele de reapreciere a probelor, nu se conțin în temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, și astfel nu pot fi considerate ca motiv sub aspectul casării ca fiind ilegală a hotărârii contestate, deoarece instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială a instanțelor respective.

Din aceste considerente, Colegiul penal nu examinează criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea dispunerii condamnării inculpatului conform învinuirii incriminate, astfel că reaprecierea probelor, în modul propus de către autorii recursului, nu se încadrează în prevederile art. 427 Cod de procedură penală, iar o altă opinie asupra probelor, care au fost puse la baza

hotărârii primei instanțe, apoi verificate de instanța de apel, prin continuarea judecării cauzei în fond, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

În acest sens Colegiul atestă, că la soluționarea cauzei instanța de apel a ținut cont de prevederile art. art. 99-101, 414 Cod de procedură penală, a cercetat probele sub toate aspectele, verificându-le și apreciindu-le prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, astfel întemeiat ajungând la concluzia privind recunoașterea vinovăției inculpatului Crivoi Victor în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (1) Cod penal.

Contrar argumentelor recurențelor prin care se invocă faptul, că de către organul de urmărire penală și instanțele de judecată nu au fost administrate probe suficiente pentru o condamnare penală, Colegiul penal conchide, că instanța de apel a examinat toate probele din dosar și nu a dat prioritate celor în favoarea condamnării inculpatului Crivoi Victor, așa cum susține apărarea, însă le-a analizat în ansamblul lor prin coroborare, corect ajungând la concluzia că ele sunt suficiente pentru a fundamenta o acuzație penală în privința inculpatului.

În privința argumentelor din recurs prin care se invocă încălcări procedurale la efectuarea acțiunilor procesuale de identificare și prezentarea spre recunoaștere a cadavrului, Colegiul penal reține ca întemeiată concluzia instanței de apel cu referire la faptul, că la faza urmăririi penale inculpatul Crivoi Victor, fiind asistat de către avocați aleși, nu a contestat acțiunile organului de urmărire penală în ordinea art. 313 Cod de procedură penală, în sensul insuficienței acțiunilor privind stabilirea apartenenței cadavrului depistat în r. Nistru, obiecția dată fiind invocată doar după circa 5 ani de la înmormântarea cadavrului și efectuarea acțiunilor procesuale primare.

Totodată, Colegiul penal conchide că în speță nu a fost admisă o eroare gravă de fapt, deoarece pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

Colegiul penal constată, că recurentul nu a motivat recursul sub acest aspect de drept invocat, limitându-se la critici privind aprecierea probelor, și totodată instanța de recurs ordinar consideră, că în cadrul examinării prezentei cauze, o atare eroare nu a fost comisă.

Cu referire la criticile invocate de recurenți sub aspectul pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal menționează, că temeiul de drept menționat, prevede, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, atunci când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

În acest sens instanța de recurs menționează, că potrivit art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea

juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii prevăzute de norma penală.

Colegiul penal reține, că acest temei include cazurile când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele constitutive, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Potrivit materialelor cauzei, prima instanță l-a recunoscut vinovat pe Crivoi Victor în baza art. 145 alin. (1) Cod penal, condamându-l la 13 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis, soluție care a fost menținută și de către instanța de apel.

Colegiul penal lărgit conchide, că instanțele de fond corect au constatat vinovăția inculpatului Crivoi Victor în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (1) Cod penal - *omorul intenționat al unei persoane*, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor.

Or, analizând decizia atacată, Colegiul penal consideră, că instanța de apel la judecarea apelului apărării, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, respectând prevederile art. 414 alin. (1), (5) și art. 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată, așa cum este indicat în pct. 4 din prezenta decizie, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește și reiterarea căreia nu o consideră necesară.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de instanțele de fond. Or, în cazul în care instanțele de fond și-au motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției acestor instanțe (*hotărârile CEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*).

Cu referire la temeiul pentru recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală și invocat de către recurenți, potrivit căruia *nu au fost respectate dispozițiile privind competența după calitatea persoanei*, Colegiul penal nu se va expune, deoarece apărarea nu a motivat recursul prin prisma acestui temei.

Astfel, în circumstanțele în care recursul nu este motivat sub aspectul temeiului de casare invocat, instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al apărării cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Ori, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Față de cele ce preced, Colegiul penal atestă că instanța de apel la judecarea cauzei în ordine de apel nu a comis erori de drept, care ar genera casarea deciziei adoptate, fapt ce impune și respingerea, ca inadmisibil a recursului ordinar declarat de către inculpatul Crivoi Victor împreună cu avocatul Mîța Oleg.

8. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de către inculpat împreună cu avocatul Mîța Oleg, cu menținerea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 septembrie 2018, în cauza penală în privința lui ***Crivoi Victor xxxxx***.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 13 martie 2020.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Toma Nadejda

Boico Victor

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena